

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 10

15. MAJ 1925

74. AARGANG

NAAR SOLEN GAAR NED.

(Af *Joseph Jenkins* i »Improvement Era«.)

Naar Solen gaar ned i Vesten for nogle af os, efterlader den et trist og ode Morke, opfyldt af Anger og Gru. Langs Vejen mod den nedgaaende Sol ser mange af os kun Skeletter og en trøsteslos Ørken. Men for dem, der har levet et Liv i Tro og Haab, hvis Handlinger har været rene og ædle, som har stolet paa Gud og været ydmyge og oprigtige, som har opfyldt det store Bud, »elsk din Næste« — for alle dem gaar Solen ikke ned til Ødelæggelse og Død, men sænker sig for at aabne op et herligere Liv.

Hvor maa Angeren ikke nage den Sjæl, hvis Liv har været blottet for Kærlighed og Godhed mod andre. Dette Liv er ikke blot til Fornøjelser og Morskab. Disse vil, dersom de misbruges, kun efterlade Sorg og Fortrydelse. Livet er kun et Led i den store Kæde af den evige Udvikling, gennem hvilket vi maa passere i Glæde eller Sorg — Glæde, fordi vi har levet dette Liv med det Ideal for Øje, at Livet er vidunderligt og godt, og at vi har mødt vor nedgaaende Sol med hævet Hoved

og Ansigtet frit, ren og ubesmittet; Sorg, fordi vort Liv har været tomt og øde, og Stien, hvorpaa den synkende Sol kaster sine svage Straaler, overstrøet med Skeletter og døde Ben.

Solen gaar ikke ned i Vesten for de ædle Sjæle, hvis Liv har været opfyldt af Kærlighed og Opofrelser for andre. Dens tilsyneladende Dalen er i Virkeligheden dens Opgang til en ny og mere straalende Dag. Der har været Skygger paa Vejen, men de har kun været der for at gøre Blomsterne og Naturens Pragt saa meget skønnere. Mørke og Øde hører ikke hjemme i et Liv velsignet med Tro og Uegennytte; men ved et saadant Livs Aften begynder en ny Dag — en Dag uden Skygger og Sorger, men en Dag, hvor Solen skinner i al sin Glans, og hvor Glæden over det udførte Arbejdes Belønning forlener alt med den skønneste Farvepragt. Kan vi forestille os et sørgeligere Liv end det, der leves uden Tro, uden Haab, uden Virksomhed, hvis nedgaaende Sol lyser over en øde Ørken og lader de sidste Straaler forgæves forsøge paa at oplive et ødelagt Livs spildte Arbejde? Over et saadant Liv gaar Solen i Sandhed ned.

I Ungdommens Morgen skinner Solen klar og skøn. Vor Vej gennem Livet til Solnedgangstimen er saaledes, som vi selv laver den. Langs denne Vej anbringer vi de Ting, vi holder af at gøre. Nogle vil plante Næstekærlighedens skønne Blomster, andre efterlade sig Egennyttens og Selvgothedens døde Ben. Naar Livets Sol naar højest op over dem, hvis Liv er viet til det godes Tjeneste, vil den se deres Gerninger forme sig til saftige Frugter. De vil være i Stand til at hvile sig i Skyggen af de Kærlighedens Træer, som de selv har plantet. Men den samme Sol vil kun blege og tørre de døde Ben, der efterlades af dem, hvis Sol gaar ned, rigtigt ned.

Der burde ikke være nogen Solnedgang for os. Det burde kun være Begyndelsen til en ny og gladere Dag med Muligheder for at gøre endnu mere godt og tilsvarende større Fred og Lykke. Skal der være Solnedgang for os? Eller skal vor Solnedgang virkeligt være et herligt Morgengry, naar vi naar

vort Livs Aften? Maa Gud Hjælpe os til at følge den op-
gaaende Sol, idet vi vandrer gennem Livets Dag, og at den
hele Tiden maa være en opgaaende Sol for os.

FORAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen i Aalborg blev afholdt den 12.—14. April og begyndte med Sondagsskolens Opvisning Søndag Morgen Kl. 10. Forstander Holger Jorgensen bød de forsamlede velkommen, hvorefter et Program blev udført af Bornene, bestaaende af Klasselektier, Sange, Oplæsninger o. s. v., hvilket altsammen udfortes paa en anerkendelsesværdig Maade. Derefter talte Konf. Præs. C. Larsen, Missions Præs. John S. Hansen og Ældste Leonal Rasmussen fra Randers til Skolen og omtalte Sondagsskolearbejdets store Betydning og Velsignelse.

Det næste Møde blev afholdt Kl. 2. Br. Th. Therkelsen aabnede med Bon og følgende Rapporter aflagdes: Kr. Nielsen, Brønderslev, Oliver C. Petersen, Hjørring, Harvey M. Larsen, Thisted, og Christen Larsen, Aalborg Gren og Konference. Missionpræsident Hansen foreslog dernæst Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i Menighedens Tro og Bonner, samt Christen Larsen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren, Herschel S. Lund som Konferenceseekretær, Oliver C. Petersen og Amos B. C. Jensen som omrejsende Ældster og Harvey M. Larsen, Claude A. Malan, Theodore Kilts og Heber J. Christiansen som Medarbejdere.

Ældste Andrew Mollerup, som i næsten to Aar har virket som Missionær i Aalborg Konference, blev hæderligt afløst med Tak og Ære for udført Arbejde.

Konf. Præs. Christen Larsen foreslog dernæst Konferencens og Grenens Funktionærer som følger: Frederikshavn Gren: M. P. Jakobsen, Forstander; Søster Edel Jakobsen, Skriver. Hjørring: Ældste Oliver C. Petersen blev løst som Forstander og Ældste Theodore Kilts indsat i hans Sted med Ældste Heber J. Christiansen som Medarbejder. Brønderslev: Lokalældste Kr. Nielsen blev efter eget Ønske løst som Forstander med Tak for udført Arbejde og Ældste Oliver C. Petersen indsat i hans Sted med Søster Erna Nielsen som Skriver. Som

Missionærer i Thisted og Omegn Ældsterne Harvey M. Larsen og Claude A. Malan.

Som Kredslærere i Aalborg Gren: Andrew E. Sandberg, Holger A. Jørgensen, Valdemar Gerlach, Christian Tranholm, Thorvald Therkelsen, Jens C. Olsen, Konrad P. Klitgaard, Jørgen Rasmussen og Peter C. Sørensen. Som Skrivere: Andrew E. Sandberg og Holger A. Jørgensen. Som Dorvogter: Jens C. Jensen.

Den kvindelige Hjelpeforening: Kirstine Gerlach, Præsidentinde, med Anne M. Jensen og Ella Bjerregaard som Raadgivere, Hedvig Larsen, Skriver, Marie Therkelsen, Kassererske, og følgende Lærerinder: Ane Caspersen, Maren Jørgensen, Inger Klitgaard, Petrea Olsen, Thora Sandberg samt Foreningens Præsidentskab og Kassererske.

Sondagsskolen: Holger Jørgensen, Forstander, med Konrad Klitgaard og Andrew E. Sandberg som Raadgivere, Elisabeth Nielsen, Skriver, og følgende Lærere og Lærerinder: Thorvald Therkelsen, Thora Sandberg, Marie Therkelsen og Edith Olsen.

Ungdomsforeningen: Jens C. Olsen, Præsident, med Holger Jørgensen og Inger Klitgaard som Raadgivere og Valdemar Gerlach, Skriver.

Sangkoret: Valdemar Gerlach, Sangleder, Marie Therkelsen, Organist, og alle Korets Medlemmer.

Ældsterne Heber J. Christiansen, Claude A. Malan, Theodore Kilts og Herchel S. Lund bar derefter deres Vidnesbyrd, og Præs. John S. Hansen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, og Mødet sluttede med Bøn af Chr. Tranholm.

Modet Kl. 7 Aften aabnedes med Bøn af Konrad Klitgaard. Ældste Andrew Møllerup talte om Aabenbaringens Nødvendighed og Betingelserne for Frelse i Guds Rige. Missionspræsident John S. Hansen talte om de Sidste-Dages Helliges Paaskebudskab, Livets og Dommens Opstandelse. Konf. Præs. C. Larsen sluttede med Taksigelse. Sangkoret under Br. Valdemar Gerlachs Ledelse udførte god Sang ved Konferencens Moder, hvilket gjorde meget til at gøre Konferencen saa vellykket.

Mandag Form. Kl. 10 blev et Mode afholdt for Missionærerne, ved hvilket de i Konferencen virkende Ældster udtalte deres Følelser og gav en Beretning om deres Virksomhed og Erfaringer. Raad og Instruktioner vedrørende Missionsarbejdet blev givne af Præsident Hansen.

Modet Mandag Aften aabnedes med Bøn af Br. P. C. Sørensen, hvorefter Rapporter aflagdes som følger: Søndagsskolen: Holger Jørgensen, Ungdomsforeningen: Jens C. Olsen, Sangkoret: Valdemar Gerlach, og Visdomsordets Helte, Herschel S. Lund. Af disse Rapporter fremgik det, at et godt Arbejde udføres af Grenens Organisationer, hvis Funktionærer med Interesse virker i deres Gerning. 94 pCt. af Grenens Funktionærer og Kredslærere var til Stede ved dette Møde. Missionspræsident J. S. Hansen talte til de forsamlede om Velsignelsen ved at udføre Arbejde for Herrens Sag, omtalte Formaalet med vort Liv paa Jorden og forklarede en Udtalelse af Paulus om Kampen mellem det aandelige og kødelige Jeg. Mødet sluttede med Taksigelse af Br. Jørgen Rasmussen.

Modet Tirsdag Aften blev ledet af den kvindelige Hjælpeforening. Søster Kirstine Gerlach, der kun har været Præsidentinde nogle Maaneder, udtalte sin Glæde over at virke i den kvindelige Hjælpeforening og omtalte Foreningens Virksomhed. Præs. Hansen talte dernæst til Forsamlingen om de kvindelige Hjælpeforeningers store Arbejde i Kirken, talte om, hvorledes Fristelser kommer, og hvad der leder til Fald, og dvælede ved Bønnens Betydning og den rette Maade at bede paa.

Et Program bestaaende af Oplæsninger og Sange blev derefter udført, og ved dettes Slutning fremtraadte Br. P. C. Sørensen, og paa Menighedens Vegne overrakte han Ældste Møllerup en smuk Erindringsgave, som Br. Møllerup takkede for. Derefter blev der serveret Chokolade og Kager til samtlige tilstedeværende i den lille Sal. Onsdag Aften afholdtes Ungdomsmøde, hvilket ogsaa overværedes af Præs. Hansen, der talte om »Mormonismen«s Stilling til Oplysning og Uddannelse.

EKSEMPLET.

(Af G. A. Baker i »Millennial Star«.)

Da den fremragende Skribent Emerson udbrod: »Hvad du er, tordner saa højt i mine Øren, at jeg ikke kan høre, hvad du siger,« sagde han noget, der gælder enhver af os. Et Menneske bliver i Almindelighed bedømt efter sine Handlinger

til Trods for den Kendsgerning, at han maaske besidder stor Veltalenhed og Evne til at stille sig selv i saa godt et Lys som muligt.

Mennesket kommer til Jorden begavet med visse naturlige Tilbøjeligheder til Handling. Disse kalder vi Instinkter. Et af de betydningsfuldeste af Menneskets Instinkter er Efterlignelsestrangen. Barnet efterligner Lyde og lærer saaledes at tale; det efterligner Bevægelser og lærer at gaa, at læse og skrive; det efterligner det gode hos andre og lærer at være god. Kort sagt, vi er blevet, hvad vi er, hovedsageligt ved at efterligne andres gode eller mindre gode Eksempler. Dersom dette er Tilfældet, er det saa ikke vor Pligt overfor vore Medmennesker at vise dem et saa godt Eksempel som muligt?

I Forbindelse hermed lad os erindre, at det er vor Frelasers Ønske, at vi, hans Børn, til alle Tider lever et eksemplarisk Liv. Han har lovet os, at dersom vi vil gøre dette, da skal vi modtage hans største Velsignelser.

Der er saa mange forskellige Maader at vise et godt Eksempel paa, at det ikke er muligt at nævne dem alle. Her skal blot hentydes til nogle faa Hovedregler, der ligesom udgør Grundlaget for en eksemplarisk Livsførelse.

1) Lev et rent Liv. Renhed er en Kraft, der er en af de vigtigste Hjælpemidler til Opnaaelsen af det højeste i Livet. Hold Visdomsordet nøjagtigt, at dette jordiske Tabernakel kan være en passende Bolig for Aanden, der besidder det.

2) Læs Herrens Ord. At læse hans Ord er at forene os med ham i Tankerne og komme til Kundskab om, hvad han ønsker af os.

3) Udfør de Ting, som forlanges af Herrens bemyndigede Tjenere. En samvittighedsfuld Udførelse af religiøse Pligter betyder aandelig Udvikling. Overvær Nadvermøder, Gudstjenester, Søndagsskoler og alle andre Møder, hvortil Kirkens Medlemmer indbydes. De er alle nødvendige for fuldkomment at kunne udvikles i Evangeliets Aand.

4) Adlyd og efterlev alle Evangeliets Principper. Naar et

Menneske gennem Adlydelsen af Herrens Bud har modtaget et Vidnesbyrd om Guddømmeligheden af dem, da er han i Stand til at undervise sine Medmennesker om dem og inspirere andre med Evangeliets Aand, men ellers ikke.

5) Dyrk den rette Bønnens Aand. Evnen til at bede er det aandelige Livs store Kendemærke. Løftet: »Beder, og det skal gives eder; søger, og I skulle finde«, blev kun givet til dem, der beder i Tro.

Den mest virkningsfulde Maade at forkynde Evangeliet paa er ved Eksempel, og det er muligt for enhver at tage Del deri, baade Rige og Fattige, baade Trælle og Fri.

Lad os give Agt paa Apostelen Jakobs Formaning, naar han siger: »Vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage eder selv«, at vi ved at gøre dette saaledes kan »lade vort Lys skinne for Menneskene, at de maa se vore gode Gerninger og ære vor Fader, som er i Himlene«.

STRØTANKER.

Ethvert Menneske bygger sin egen Verden, tilvejebringer sin egen Atmosfære. Han kan fylde den med Vanskeligheder, Tvivl, Frygt og Bitterhed, med Mismod og Æmfindtlighed, saaledes at hele Livet bliver en Kæde af Utilfredshed og Nag; eller han kan holde Atmosfæren ren, gennemsigtig og frisk ved at jage enhver trykkende, smaalig og fordærvende Tanke paa Flugt.

Marden.

Mennesker klager over, at Gud har sat Torne paa Roser; vilde det ikke være bedre at takke Gud for, at han har sat Roser paa Torne?

Den, der lever et ærligt og oprigtigt Liv, blot fordi han er befalet at gøre det, og ikke fordi han finder Glæde deri eller holder af at leve saaledes, er en Hykler.

GUD KRÆVER DET BEDSTE.

Iblandt alle de hedenske Folkeslag, selv de mest lavtstaaende og primitive Naturfolk, er der et, i Forhold til Stammens eller Folkets Kulturtrin, mere eller mindre udviklet Guddomsbegreb. Man har en Forestilling om et højere Væsen, hvis Vrede man søger at mildne, eller hvis Gunst man bejler til ved Hjælp af Ofre. Denne Kendsgerning fremhæves af Etnografer som en Ejendommelighed, og man søger paa de sindrigste Maader at forklare denne Omstændighed ud fra naturlige Forudsætninger, idet Klima, Livsforhold og Naturbegivenheder siges at have ført Mennesker i forskellige Dele af Verden og uden indbyrdes Forbindelse med hverandre til at foretage sig de samme Ting.

Der er uden Tvivl i Mennesket en medfødt Trang til at tilbede et højere Væsen, og at denne Trang giver sig Udslag i og tildels tilfredsstilles gennem Ofre, kan føres tilbage gennem Slægterne til Menneskehedens Stamfader Adam, der ofrede og gjorde dette ifølge guddommelig Befaling, idet han af Herren blev undervist om, at disse Ofringer var et Sindbillede paa det store Offer, som Faderens Enbaarne en Gang skulde bringe for hans, Adams, og hele Meneskehedens Synd. (Kostelige Perle, Moses 5: 5—7.) Da Menneskene spredtes over Jordan og henfaldt til Ugudelighed og Synd, tabte de Troen paa den eneste sande Gud og dyrkede Afguder, men helt udviskes kunde denne Kundskab ikke. De dyrkede Afguder, fordi Trangen til at tilbede et højere Væsen var til Stede, og de ofrede til disse Guder ogsaa som Følge af en nedarvet Trang.

Men nu kommer vi til noget i Forbindelsen med disse Ofringer blandt hedenske Folk, som det er den egentlige Hensigt med denne Artikel at omtale. Mange af disse Naturfolk er ikke tilfredse med blot at ofre Dyr, men ofrer Mennesker, og hos dem alle har Menneskeofringer en Gang i deres Udviklingshistorie hørt til deres Gudsdyrkelse. Baade Asiens, Afrikas og Amerikas Oldtidsfolk siges at have bragt saadanne Ofre. Kan dette ogsaa føres tilbage til Adam?

Adam blev befalet at ofre Førstegrøden eller det bedste af sin Hjord, og hos alle Folkeslag kræver Guderne det bedste. Menneskeofringer er denne Tankes sidste Konsekvens. Kræver de det bedste, saa lad dem faa det. Er dette nu en hel vild Tanke? Aldeles ikke. Det er en sørgelig og uhyggelig Misforstaaelse og Forvrængning af en evig Sandhed, nemlig den, at Gud kræver ikke blot det bedste, vi har, men vil have — os selv. Gud gav sin enbaarne Søn til Frelse for Mennesker, og han forlanger, at vi skal give os selv til ham. Og ligesom Sønnen, ved at give sit Liv for Menneskene, blev ophøjet ved Guds højre Haand til Magt og Herlighed, saaledes skal vi ogsaa, ved at ofre os for ham og til ham, erhverve evigt Liv og Ophøjelse.

»Vil nogen komme efter mig, han fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge mig. Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det.« Dette var Evangeliets Lære om sand Gudsdyrkelse, og Evangeliet blev lært til Adam og af ham til hans Efterkommere. Men at slaa sig selv ihjel er ikke at give sit Liv til Gud.

I Kraft af Evangeliets Lys og Guds Aands Vejledning har troende Sjæle ingen Vanskelighed ved at forstaa, hvad der menes med at vie sit Liv til Gud, men da Sandhedens Lys gik tabt, og Mørke og Dunkelhed indhyllede Folkenes Sind, da henfaldt de til saadanne frygtelige Forvrængninger af en himmelsk Sandhed. Ligesom Lucifer bedrog Eva ved blot at fortælle hende den halve Sandhed, saaledes har han bedraget Mennesker lige siden og sagt til dem: Gud kræver det bedste, I har, kræver eders eget Liv. Millioner har ladet sig dræbe, er blevne brændt paa Baalet eller styrtet i den hellige Flods Vande og har udstaaet Pinsler og Savn, fordi de troede, at de tjente Gud dermed. De fornægtede sig selv, gav ham deres Liv. Hvad kunde ikke Indiens Floder og Afrikas Skove fortælle om saadanne Menneskeofringer? Men i Europa, hvor den samme forvrængede Idé om Guds Krav til Mennesket gav sig Udslag, gik det ikke at ofre Mennesker. Der spiste man ham af med Surrogater i Form af Valfarter, Vokslys, Spægel-

ser, Bodsovelser o. s. v., som blev en Erstatning for det, som man vidste, at Gud egentlig krævede, men som man ikke mente at kunne ofre; thi dybt i Menneskets Bevidsthed er der en altid tilstedeværende Trang til at ofre sig selv til Gud, en Trang, der ligesom selve Troen paa en Gud og paa Ofringer kan føres tilbage til den Gang, da Evangeliets Lys skinnede paa Jorden ved Menneskehedens Vugge.

Den vilde Mand har Ret i, at Gud kræver alt og ikke for nogen billigere Pris vil lade sit Aasyn lyse for Menneskene, men Gud kræver alt af os for at skænke os det hundredfold tilbage igen. »Men den, som mister sit Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det.« Mange Mennesker har søgt og søger at klare sig med at tilbyde noget, meget, blot ikke alt, men Tilbudet bliver vraget. Først naar Mennesket giver hele sin Sjæl, hele sit Hjerte til Gud, lægger alt i hans Haand, først da er Faderens Krav sket Fyldest.

Og har denne fuldstændige Selvovergivelse fundet Sted, da skænker han os det Liv i ham, som vi har erhvervet os ved at ofre os til ham. Han genføder os, ikke til Liv paa fjerne Kloder eller bag Himmelens Skyer, men netop til Menneskelivet. Al sin rige Gave gør han til Middel for vort Liv. Han ønsker netop, at vi skal bruge det hele, ikke til ørkesløse religiøse Demonstrationer, men til at føre Livets Sag og bære dets Farver. For kristne Mennesker er der ingen Modstrid mellem at tjene Gud og at tjene Livet. Spægelser, Bodsovelser, urimeligt lange Faster og andre Ting, der gør os uskikkede til at leve Livet og udfylde vor Plads i Samfundet, er Rester af den forkvaklede hedenske Opfattelse af den evangeliske Sandhed, at vi skal ofre os selv til Gud. Den sande Gudsdyrkelse bestaar netop i at leve i dette Ords fulde og rige Betydning. Thi vor Herre Jesu Kristi og vor Fader vil intet for sig selv, men alt for sine Born.

J. S. H.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencen blev afholdt den 19.—21. April og begyndte med Sondagsskolekonferencen Sondag Morgen Kl. 10, der lededes af Forstander S. P. Simonsen. Et udmærket Program blev udført, bestaaende af Korlektie, Klasselektier, Oplæsninger og Sang- og Musiknumre. Konf. Præs. Bryan L. Petersen, Præs. C. Larsen fra Aalborg og Missionspræsident John S. Hansen talte derefter til Skolen. To Elever, Frida Nielsen og Erna Jensen, aabnede og sluttede med Bøn.

Mødet Kl. 2 lededes af Konf. Præs. Bryan L. Petersen og aabnedes med Bøn af Lauritz Larsen. Følgende Rapporter aflagdes: Amos B. Jensen, Odense, Peter Petersen, Randers, Waldemar L. Jensen, Esbjerg, og Bryan L. Petersen, Aarhus Gren og Konference. Missionspræsident John S. Hansen foreslog Kirkens og Missionens Hovedautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, samt Bryan L. Petersen som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren med Wallace P. Winkler som Sekretær og følgende Medarbejdere: Peter Petersen, Walter Nielsen, Leonal Rasmussen, Waldemar L. Jensen, Eugene Ericksen, Hugo D. Jorgensen, Rasmus Michelsen og Charles A. Larsen.

Ældste Orson W. Jensen blev forflyttet til Københavns og Ældste Amos B. Jensen til Aalborg Konference.

Konf. Præs. Bryan L. Petersen foreslog dernæst Grenens og de lokale Organisationers Funktionærer som følger: Esbjerg: Waldemar L. Jensen, Forstander, Eugene Ericksen, Medarbejder. Randers: Peter Petersen, Forstander, Chas. A. Larsen, Medarbejder. Odense: Walter Nielsen, Forstander, Hugo D. Jorgensen, Medarbejder. Silkeborg: Emil Thomsen, Kredslærer. Det blev foreslaaet at afløse Mads Johansen efter eget Ønske som Kredslærer og 1. Raadgiver i Ungdomsforeningen og Alfrida Christensen som Lærerinde i Sondagsskolen og 2. Raadgiver i Ungdomsforeningen, da hun i en nær Fremtid skal emigrere. Disse blev lost med Tak og Ære for udført Arbejde.

Følgende blev derefter foreslaaet som Funktionærer i Aarhus Gren: Kredslærere: Chr. Sorensen, N. P. Thomassen, S. P. Simonsen, Ernst Jensen, Lauritz Larsen, Anders Nielsen og Kaj Kierkegaard. Den kvindelige Hjælpeforening: Margrete Jensen, Præsidentinde, Marie Testesen og Marie Tonnesen, Raadgivere, Lilly Jensen, Sekretær og Kassererske,

og som Lærerinder: Johanne Jensen, Laura Simonsen, Margrete Nielsen, Marie Nielsen, Bertha Jacobsen, Ane Larsen, Dorthea Nielsen og Anna V. Nielsen. Søndagsskolen: S. P. Simonsen, Forstander, med Chr. Sorensen og Margrete Nielsen som Raadgivere, Kaj Kierkegaard, Sekretær, Wallace P. Winkler, Sangleder, Frida Jensen, Organist, Asta Jensen, asst. Organist, Ingeborg Christensen og Elly Simonsen, Lærerinder. Ungdomsforeningen: Lauritz Larsen, Præsident, Rasmus Michelsen og Paula Jensen, Raadgivere, og Ellen Rasmussen, Sekretær. Sangkoret: Wallace P. Winkler, Sangleder, Frida Jensen, Organist, Asta Jensen, asst. Organist, og alle Korets Medlemmer. Dørvogtere: N. P. Thomassen og S. P. Simonsen, Skriver: Kaj Kierkegaard.

Følgende Brødre bar derefter deres Vidnesbyrd og udtrykte deres Glæde over at virke i Herrens Tjeneste: Chas. A. Larsen, Hugo D. Jorgensen, Eugene Ericksen, Herschel S. Lund, besøgende fra Aalborg og Rasmus Michelsen. Missionspræsident Hansen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter og opmuntrede til fortsat Virksomhed for Sandhedens Udbredelse. Dvælede ved Troens Kraft og Virkning og at Efterlevelsen af Guds Bud forøger vor Tro. Taksigelse af Niels Jensen.

Ved Mødet Søndag Aften Kl. 7,30 var Salen fyldt med opmærksomme Tilhørere. Ældste Orson W. Jensen var første Taler. Han hentydede til de forskellige Maader, hvorpaa Gudsdyrkelsen foregaar i Verden, og paaviste, at der kun kan være én sand Kirke. Omtalte Evangeliets Gengivelse og Joseph Smiths Vidnesbyrd. Ældste Christen Larsen omtalte Profetierne om et Frafald og viste, at et saadant havde fundet Sted, hvilket gjorde det nødvendigt for Herren at tale til Jorden igen, saaledes som Johannes Aabenbareren havde forudsagt. Missionspræsident John S. Hansen talte om Mormons Bog og det gengivne Evangelium som et nyt Vidne om Kristi Gudsdommelighed, hvilket i vore Dage forkastes af fremragende Teologer og Religionsfilosofere indenfor Kristenheden til Trods for Bibelens tydelige Vidnesbyrd.

Ældsterne W. L. Jensen og Amos B. Jensen aabnede og sluttede med Bøn, og ypperlig Sang blev udført af Koret, ledet af Wallace P. Winkler.

Mandag Form. Kl. 10—12,30 afholdtes Missionærmøde, hvor Missionsarbejdets Affærer droftedes og vigtige Raad og Instruktioner blev givne.

Mandag Aften Kl. 7,30 blev et Grensmøde afholdt, ved hvilket 80 pCt. af de i Grenen værende Funktionærer og Kredslærere var til Stede. Walter M. Nielsen aabnede med Bøn, og Rapporter blev aflagt af Str. Margrete Jensen, Hjælpeforeningen, S. P. Simonsen, Søndagsskolen, og Lauritz Larsen, Ungdomsforeningen. Ældsterne Wallace P. Winkler, Leonal Rasmussen og Walter M. Nielsen talte derefter om deres Virksomhed og Erfaringer i Missionsmarken og bar deres Vidnesbyrd. Præs. Hansen dvælede ved Vigtigheden af at udføre det Arbejde, vi er kaldet til, og igennem hvilket Herren vil vel-signe os. Omtalte Bonnen og viste ved Lignelser, hvad det vil sige at bede i Jesu Navn. Formanede Søkende til at slutte sig sammen om Missionærene i Udførelsen af det foreliggende Arbejde, thi disse Mænd repræsenterer Herrens Værk og Gerning i denne Konference, og de, der holder sig borte og modarbejder dem, modarbejder Guds Værk og paadrager sig Herrens Mishag. Konf. Præs. B. L. Petersen takkede Søkende for deres udviste Gæstfrihed og Støtte og udtalte sin Glæde over den vellykkede Konference. Følte sig ufuldkommen i det ansvarsfulde Hverv, der var ham paalagt, men vilde stræbe efter at udføre alt, hvad er stod i hans Magt, for at fremme Herrens Sag. Taksigelse af Christian Rasmussen.

Tirsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en særdeles vellykket selskabelig Sammenkomst, ved hvilken et Program udførtes og Forfriskninger serveredes.

Foruden Konferencen i Aarhus blev offentlige Moder afholdt i Randers den 16., i Esbjerg den 22. og i Odense den 23. April. Disse Moder var godt besøgt og overværedes af Præs. Hansen.

GLÆDEN OVER LIVET.

Livet er vidunderligt, og hvor taknemmelige mod vor Skaber burde vi ikke være for det. Hvem har ikke lejlighedsvis erfaret en Følelse af inderlig Glæde blot over at være i Live? Det er et stort Skridt hen imod Lykken at betragte Livet fra dette Synspunkt. Hvor ulykkeligt stillede er ikke disse stakels forkroblede Sjæle, der betragter Livet som en Byrde, som noget af ringe Værdi, og som derfor altid er utilfredse og elendige.

Sidste-Dages Hellige bør i Særdeleshed, fremfor de fleste andre Mennesker, se paa Livet fra et Haabets og Glædens Standpunkt paa Grund af den aabenbarede Kundskab, som vi har modtaget angaaende Livets Hensigt her paa Jorden og dets Fortsættelse hinsides Graven. Millioner af Mennesker har aldrig modtaget en saadan Kundskab, og dog er Glæden over Livet til Stede hos det store Flertal af dem. Hvor meget mere burde saa ikke vi være i Stand til at nære en udpræget Følelse af Glæde over Livet.

»Mennesket er til, for at han kan nyde Glæde«, fortælles der os i Skriften, og det er overladt til os at finde al den Glæde, vi kan, gennem Livet. Ikke de forbigaaende Adspredelser af en intetsigende Beskaffenhed, men den vedvarende Glæde og Tilfredshed, der kommer ved et oprigtigt Liv, ved at elske Gud og gøre godt mod vore Medmennesker. Ikke den Fornøjelse, som nogle tror de skaffer sig ved at vandre paa Syndens Veje, men den Glæde, der kun opnaas ved at gøre det gode. Det Spørgsmaal høres ofte: »Har det noget at sige, hvilket af de forskellige Kirkesamfund et Menneske tilhører?« Hertil kan svares, at det har meget at sige paa Grund af det Standpunkt til Livet, som et Menneske modtager gennem sin Tro. Ifølge nogle Kirkesamfunds Lære er Verden en Jammerdal fuld af Synd og Lidelser, og Livet kun en Forventning om Døden, der vil sætte os fri; men for de Sidste-Dages Hellige er Livet en skøn og herlig Gave og Verden til for at give os Glæde, Erfaringer og Lejligheden til at gøre godt og erhverve os Kundskab.

Ved at vedligeholde og nære en saadan Glæde over Livet og alt det, som Gud har omgivet os med her paa Jorden, kan vi naa langt frem paa Vejen, der fører til Opfyldelsen af Maalet og Hensigten med vor Skabelse, og være til Glæde og Velsignelse for alle dem, som vi kommer sammen med, og saaledes gøre baade os selv og Verden bedre ved, at vi har levet i den.

S. R. Brain.

JEG HAR LÆST OM ET UNDERFULDT RIGE.

(Songs of Zion, Nr. 207.)

Jeg har læst om et underfuldt Rige, langt herfra i det
himmelske Land;
 Jeg har læst om dets Mure af Marmor, og dets Gader af
skinnende Guld.
 Midt i Gaderne rinder Livsfloden; ren og klar som Krystal
er dens Vand;
 Men ej halvt af dets herlige Skønhed er til Mennesker
blevet fortalt.

Kor:

Ej halvt er blevet fortalt, ej halvt er blevet fortalt;
 Ej halvt af dets herlige Skønhed er til Mennesker blevet
fortalt.

Jeg har læst om en Bolig i Himlen, som vor Frelser nu
holder beredt,
 Og Guds Børn, som paa Jorden ham tjener, skal i Fred
hos ham hvile saa trygt.
 Der ej Synd eller Sorg kan bedrøve, ingen Trængsler
formørke vort Sind;
 Men ej halvt af den Fryd, der dem venter, er til Mennesker
blevet fortalt.

Jeg har læst om de Klædebon hvide, om den Krone, de
trofaste faar,
 Naar vor Fader vil lade dem indgaa til sin Herligheds
Hvile og Fred;
 Om den Glæde, de retskafne nyder, naar de staar i den
himmelske Stad;
 Men ej halvt af den herlige Lykke er til Mennesker blevet
fortalt.

Jeg har læst om en Frelser saa naadig, at hver Synder kan
komme til Gud
Og modtage en fuldkommen Frelse, hvis de tror og adlyder
hans Bud.

Jeg har læst om hans skærmende Omsorg, hvis vi
tillidsfuldt søger til ham;
Men ej halvt af hans Godhed og Naade er til Mennesker
blevet fortalt.
J. S. H.

HVAD DER GAAR OP I RØG.

Gennemsnitligt, det vil sige af hver Mand og Kvinde i Danmark, blev der i 1923 brugt 87 Cigarer, 38 smaa »Dame«-Cigarer, 331 Cigaretter, 69 Gram Røgtobak, 35 Gram Skraa og 8 Gram Snus. I alt blev der røget 1100 Millioner Cigaretter i vort lille Land, hvis Tobaksregning for nævnte Aar beløb sig til 125 Millioner Kroner.

STRØTANKER.

Tag Del i andres Sorger, saa kan du ogsaa tage Del i deres Glæder.

Det er en Fejl at anse noget for umuligt, blot fordi vi ikke selv kan udføre det.

INDHOLD:

Naar Solen gaar ned	145	Foraarskonferencen i Aarhus	155
Foraarskonferencen i Aalborg	147	Glæden over Livet	157
Eksempel	149	Jeg har læst om et underfuldt Rige	159
Strøtanker	151	Hvad der gaar op i Røg	160
Gud kræver det bedste	152	Strøtanker	160
